

Arrest

nr. 167 415 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 mei 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. De aanvraag tot medische regularisatie werd ontvankelijk verklaard op 9 november 2010. De ambtenaar-geneesheer evalueerde de voorgestelde medische problematiek bij advies van 17 december 2012. Bij beslissing van 19 december 2012 werd de aanvraag tot medische regularisatie ongegrond verklaard. De beslissing werd ter kennis gebracht op 27 maart 2013. Op 27 maart 2013 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten, onder bijlage 13. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09/11/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor N., J. (...) {R.R.: (...)} die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.17/12/2012 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) *kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*

2) *kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.“

Tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van C. T. (...) (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de betrokkene die verklaart te heten:

N., J. (...) geboren te Bota Limbe op (...), nationaliteit Kameroen

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 28 januari 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (bevestigd door RvV : arrest 26.227)“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, 9ter van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt:

"1. Ten geleide dienen onderstaande elementen in herinnering te worden gebracht. (...)

2. Bovenstaand theoretisch kader dient in casu te worden toegepast.

In de motivering van de bestreden beslissing dd. 19.12.2012 wordt integraal verwezen naar het verslag van de arts-adviseur dd. 17.12.2012 om de aanvraag van verzoeker op basis van artikel 9ter ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. In het verslag van de arts-adviseur dd. 17.12.2012 wordt op basis van de medische gegevens vastgesteld dat de heer N. (...) drager is van het hepatitis B virus (medische attesten dd. 06.04.2010, 18.09.2011, 18.10.2011 en 18.05.2012). Hiermee staat onomstotelijk vast dat de problematische medische situatie van de heer N. (...) erkend werd door DVZ. Bijgevolg staat dan ook vast dat verzoeker lijdt aan een ernstige ziekte. Deze ziekte staat nadrukkelijk omschreven in de gevoegde medische attesten en werd erkend door de verwerende partij. De medische situatie van verzoeker geldt als uitgangspunt voor de toetsing t.a.v. artikel 3 EVRM en artikel 9ter Vw.

3. Vervolgens wordt door de arts-adviseur in zijn verslag dd. 19.12.2012 onderzocht of deze ziekte valt binnen de reikwijdte van artikel 3 EVRM en artikel 9ter Vw. De arts-adviseur verwijst hiervoor naar de rechtspraak van het EHRM en hanteert als criterium "een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Het advies vermeldt verder dat als maatstaaf "een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven" wordt gebruikt en dat een "acuut levensgevaar" moet worden aangetoond. Op basis van deze criteria wordt besloten dat niet voldaan is aan artikel 3 EVRM en artikel 9ter Vw.

4. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 EVRM, geenszins deze criteria als absolute voorwaarden hanteert. De maatstaaf die het EHRM hanteert heeft betrekking op "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". In haar beoordeling betreft het EHRM ondermeer de ernst van de ziekte, de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en de graad van ernst van de aandoening (zie de rechtspraak geciteerd in RvV 18 december 2012, nr. 93.870,10). De bestreden beslissing hanteert bijgevolg een foutief criterium, in tegenstelling tot het bepaalde in artikel 3 EVRM en artikel 9ter Vw. Omwille van deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

5. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat door de arts-adviseur geen enkele beoordeling wordt gemaakt over het verloop van de ziekte. De arts-adviseur stelt blijkbaar vast dat de lever behoorlijk zou functioneren, maar onderzoekt op geen enkele manier hoelang deze situatie ongewijzigd zou blijven. Nochtans is duidelijk vastgesteld dat verzoeker besmet is met hepatitis B en dateren de laatste bloedanalyses van april 2012. Hepatitis B betreft veelal een chronische aandoening. Geenszins werd echter onderzocht wat de evolutie is van deze ziekte (of zou kunnen zijn) en of de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland van verzoeker voldoende zouden zijn om de evolutie van deze ziekte op te vangen, laat staan wat de toegankelijkheid voor de vereiste medische behandeling zou zijn. Slechts in deze omstandigheden kan nochtans een schending van artikel 3 EVRM en artikel 9ter Vw. worden vermeden. De verwerende partij heeft echter nagelaten deze afweging te maken."

2.2. Verzoeker voert aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geenszins de door de verwerende partij gehanteerde criteria als absolute criteria hanteert. Daarnaast bekritiseert hij het feit dat de ambtenaar-geneesheer geen enkele uitspraak doet over het verdere verloop van de aandoening. Hij stelt dat hij besmet is met hepatitis B en dat de laatste bloedanalyses dateren van april 2012 en dat hepatitis B veelal een chronische aandoening betreft. De ambtenaar-geneesheer zou moeten vaststellen of de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en medicatie in het herkomstland voldoende zouden zijn om de evolutie van deze ziekte op te vangen.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze is genomen.

De bestreden beslissing geeft in casu duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name de evaluatie door de ambtenaar-geneesheer van de medische elementen die voor de verzoeker werden aangehaald en waaruit deze concludeerde dat uit het voorgelegde medisch getuigschrift niet blijkt dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De verweerder concludeert dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

2.4. Uit de toelichting van het middel blijkt dat verzoeker voorts enkel de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM beargumenteert en vooral de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De wet voorziet in een bescherming tegen een aanwezige dreiging op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit wordt bekrachtigd door artikel 9ter, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, waarbij op de aanvrager de verplichting wordt gelegd om de bewijzen terzake voor te leggen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet geen bescherming tegen een hypothetische toekomstige evolutie.

2.5. De ambtenaar-geneesheer stelde in casu, aan de hand van de door verzoekende partij samengesteld medisch dossier, vast dat een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid van verzoeker ontbreekt:

"Deze (hepatitis B) infectie heeft nog geen enkele implicatie gehad op de lichamelijke gezondheidstoestand van betrokkene."

De ambtenaar-geneesheer verwijst eveneens naar de neergelegde bloedanalyses *"waaruit telkens een normale levensfunctie mag blijken"* en naar het vaststelling dat *"de pijn in de knie en de anxiodepressie evenmin van aard (zijn) een bedreiging te vormen voor zijn leven of fysieke integriteit."*

De ambtenaar-geneesheer stelt als eindconclusie dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Aan de hand van het medisch dossier zoals door verzoeker samengesteld kon de ambtenaar-geneesheer vaststellen dat verzoeker drager is van het hepatitis B virus sinds 2008 zonder enige vorm van leveraantasting. Uit de bloedanalyses van 4 oktober 2011 en 23 april 2012 blijkt telkens een normale leverfunctie.

Op basis van die elementen besloot de ambtenaar-geneesheer dat de ingeroepen aandoening geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of waar hij verblijft.

Hij oordeelde dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. Uit dit advies blijkt duidelijk de appreciatie van de ambtenaar-geneesheer, die overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, als enige het in het eerste lid van die bepaling vermelde risico beoordeelt. Hij vermeldt tevens de medische elementen die tot daartoe hebben geleid.

Verzoeker formuleert niet welke elementen, die hij aanvoerde of welke deel uitmaken van de verklaringen van de geconsulteerde arts, de ambtenaar-geneesheer niet zouden toelaten om in redelijkheid en zorgvuldigheid te oordelen dat in casu geen actuele dreiging bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, op basis van de ernst en het stadium van de aandoening.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dan ook niet dat hij de criteria die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden gehanteerd toepaste zonder oog te hebben voor de concrete, specifieke medische toestand van verzoeker. Verzoeker verduidelijkt niet in welke zin die criteria 'op absolute wijze' zouden zijn toegepast, zonder dat een gebrek aan een actueel risico voor de fysieke integriteit of een onmenselijke behandeling voldoende zorgvuldig werd onderzocht en becommentarieerd.

2.7. De loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolg heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, volstaat volgens het Hof niet om een schending van artikel 3 EVRM op te leveren. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dan ook dat het criterium van de severiteit van de aandoening een determinerend criterium is.

Dit is telkens het uitgangspunt van het EHRM bij de beoordeling of de verwijdering van een ernstig zieke vreemdeling een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens uitmaakt, waarbij wordt benadrukt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in een zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, nr. 30240/96, § 42). Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden.

Het Hof verwijst in haar rechtspraak telkens naar het principe zoals werd geformuleerd in het arrest D. v. the United Kingdom. Dat vormt steeds het referentiepunt voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de eventuele schending van deze verdragsbepaling bij de verwijdering van een ernstig zieke vreemdeling (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 51).

Hoewel het Hof stelt niet te kunnen uitsluiten dat er ook andere zeer uitzonderlijke gevallen zouden kunnen voorkomen waarin de humanitaire overwegingen even overtuigend zouden kunnen zijn, is het evenwel van mening dat de hoge drempel, zoals geformuleerd in het arrest D. tegen het Verenigd Koninkrijk en in de latere rechtspraak, gehandhaafd dient te worden.

Dit omwille van het feit dat dit principe, dat door het Hof steeds als het correcte te hanteren principe werd vooropgesteld, betrekking heeft op gevallen waarbij de vermeende toekomstige schade niet zou uitgaan van het opzettelijk handelen of nalaten van overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties, maar in plaats daarvan het gevolg zou zijn van een natuurlijk voorkomende ziekte en het gebrek aan voldoende middelen in het land van herkomst "to deal with it" (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, §43).

De positieve verplichting voor de staat om het individu te beschermen tegen acute mishandeling, zoals bedoeld door het verbod geformuleerd in artikel 3 EVRM in de context van de verwijdering van de vreemdeling die lijdt aan een natuurlijk voorkomende ziekte, treedt op in uitzonderlijke en in principe levensbedreigende omstandigheden en waarbij de behandeling, waarvan het beschikbaar stellen tot de verantwoordelijkheid van de staat behoort, niet verkregen kan worden in het land van herkomst.

Hierbij moet blijken dat het risico op acute mishandeling, als gevolg van een eventuele abrupte stopzetting van de behandeling, voldoende reëel is.

In de zaak Irina en Ivan OVDIENKO t. Finland, waar de ernst van de pathologie door het Hof niet werd betwist, maar uit de elementen van het dossier bleek niet dat een acuut en voldoende reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM het te verwachten gevolg was van een verwijdering naar het land van herkomst, oordeelde het Hof dat de klacht manifest ongegrond was. Een ernstige medische problematiek volstaat niet indien geen acuut en voldoende reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM, aannemelijk wordt gemaakt door de vreemdeling.

In welke mate dit acuut en voldoende reëel risico afhankelijk is van de severiteit van de ingeroepen medische problematiek zelf, omschrijft het Hof uitdrukkelijk in het reeds geciteerde arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk nr. 26.565/05 van 27 mei 2008.

Daarbij geeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in de §§ 36-41, een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Het Hof geeft zelf aan na te gaan of de vreemdeling zich in een kritieke gezondheidstoestand bevindt, of in een zeer vergevorderd stadium van een ziekte.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolg heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC